

VIJEĆE EUROPE

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

ČETVRTI ODJEL

ODLUKA

O DOPUŠTENOSTI

Zahtjeva br. 46279/99
Vere ŠTAJCAR
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Četvrti odjel) zasjedajući 20. siječnja 2000. godine u vijeću u sastavu:

g. M. Pellonpää, *predsjednik*,
g. G. Ress,
g. I. Cabral Barreto,
g. V. Butkevych,
gđa. N. Vajić,
g. J. Hedigan,
gđa. S. Botoucharova, *suci*

i gosp. V. Berger, *tajnik Odjela*,

uzimajući u obzir članak 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda;

uzimajući u obzir zahtjev Vere Štajcar protiv Hrvatske podnesen 7. prosinca 1998. godine, a registriran 19. veljače 1999. godine pod brojem 46279/99;

uzimajući u obzir izvješće predviđeno pravilom 49. Poslovnika suda;

nakon vijećanja;

odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

Podnositeljica zahtjeva hrvatska je državljanka rođena 1915. godine i živi u Zagrebu, Hrvatska. Pred Sudom ju zastupa njen sin, gosp. Alan Dostal.

A. Osobite okolnosti predmeta

Činjenično stanje predmeta, kako ga je navela podnositeljica zahtjeva, može se sažeti kako slijedi:

Podnositeljica zahtjeva tvrdi da su 1943. godine roditelji njenog bračnog druga ugovorom o prodaji prenijeli na nju pravo držanja ljekarne u Zagrebu kao stvarno pravo. Takvo pravo se smatralo vlasničkim pravom koje je uključivalo pravo držanja ljekarne i vlasništvo same ljekarne. Ugovor između podnositeljice zahtjeva i roditelja njenog bračnog druga poništen je 1945. godine, a cijela imovina roditelja bračnog druga podnositeljice zahtjeva konfiscirana je 28. veljače 1946. godine.

Hrvatski je Sabor 30. listopada 1996. godine donio Zakon o povratu i naknadi za oduzetu imovinu za vrijeme jugoslavenskog komunističkog režima */Zakon o naknadi za imovinu oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine/* koji omogućava prijašnjim vlasnicima konfiscirane i nacionalizirane imovine traženje povrata ili naknade za imovinu koja im je bila oduzeta.

Podnositeljica zahtjeva je 30. lipnja 1997. godine podnijela zahtjev za povrat konfiscirane imovine upravnom tijelu koje još nije donijelo odluku.

B. Mjerodavno domaće pravo

Mjerodavni članci Zakona o upravnom postupku */Zakona o općem upravnom postupku/* predviđaju kako slijedi:

Članak 218. stavak 1. predviđa da je, u jednostavnim predmetima u kojima nije potrebno pokretati posebne istražne postupke, dužnost upravnog tijela donijeti odluku u roku od mjesec dana nakon što je stranka podnijela zahtjev. U svim drugim, složenijim predmetima upravno tijelo dužno je donijeti odluku u roku od dva mjeseca nakon podnošenja zahtjeva.

Članak 218. stavak 2. omogućuje stranci o čijem zahtjevu nije odlučeno u rokovima određenim u prethodnom stavku uložiti žalbu kao da je zahtjev odbijen.

Mjerodavne odredbe Zakona o upravnim sporovima predviđaju sljedeće:

Članak 26. omogućuje stranci koja je predala zahtjev upravnom tijelu pokrenuti upravni postupak pred Upravnim sudom (upravni spor) u sljedećim situacijama:

1. Ako žalbeno tijelo ne donese odluku o žalbi podnositelja zahtjeva u roku od šezdeset dana, podnositelj zahtjeva može ponoviti svoj zahtjev, a ako žalbeno tijelo odbije donijeti odluku unutar dodatnog roka od sedam dana, podnositelj zahtjeva može podnijeti tužbu Upravnom sudu.

2. Kada upravno tijelo prvog stupnja ne donese odluku, a žalba nije dopuštena, podnositelj zahtjeva može izravno podnijeti zahtjev Upravnom sudu.

3. Ako upravno tijelo prvog stupnja ne donese odluku o zahtjevu podnositelja zahtjeva u roku od šezdeset dana u predmetima u kojima je žalba dopuštena, podnositelj zahtjeva može podnijeti svoj zahtjev žalbenom upravnom tijelu. Podnositelj zahtjeva također može pokrenuti upravni spor i protiv odluke tog tijela. Ako i to tijelo ne donese odluku postoji pravo pokretanja upravnog spora¹ pod uvjetima propisanim u stavku 1. (vidjeti naprijed pod 1.).

PRIGOVORI

Podnositeljica zahtjeva prigovara na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije da je dužina postupka pred upravnim tijelom povodom njezinog zahtjeva za povrat imovine oduzete za vrijeme komunističkog režima bila pretjerana.

Ona nadalje prigovara na temelju članka 1. Protokola br. 1. da je to što upravno tijelo nije donijelo odluku o njezinom zahtjevu za povrat imovine povrijedilo njezino pravo vlasništva.

PRAVO

1. Podnositeljica zahtjeva prvo prigovara da je duljina postupka pred upravnim tijelom, povodom njezinog zahtjeva za povratom imovine, bila pretjerana.

Sud primjećuje da je podnositeljica zahtjeva podnijela svoj zahtjev 30. lipnja 1997. godine mjerodavnom upravnom tijelu koje još nije donijelo nikakvu odluku. Međutim, podnositeljica zahtjeva nije nastavila postupak prema uvjetima propisanim Zakonom o upravnom postupku i Zakonu o upravnim sporovima. Zakon o upravnom postupku omogućuje podnositelju zahtjeva čiji zahtjev nije riješen u roku od mjesec dana (ili u složenijim predmetima dva mjeseca) podnošenje žalbe kao da je zahtjev odbijen. Nadalje, prema Zakonu o upravnim sporovima, ako u takvom predmetu nije dopuštena žalba, podnositelj zahtjeva može pokrenuti postupak izravno pred Upravnim sudom. Iako je podnositeljica zahtjeva imala na raspolaganju pravna sredstva koja bi joj omogućila nastaviti postupak pred Upravnim sudom, pa čak ako i taj sud odbije njen zahtjev, podnijeti ustavnu tužbu, podnositeljica zahtjeva je to propustila učiniti.

U ovim okolnostima Sud zaključuje da podnositeljica zahtjeva ne može prigovarati dužini postupka pred upravnim tijelom te je ovaj dio zahtjeva očito neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. Konvencije i treba biti odbačen na temelju članka 35. stavka 4. Konvencije.

2. Podnositeljica zahtjeva nadalje prigovara da je to što upravno tijelo nije donijelo odluku o njezinom zahtjevu za povrat imovine povreda njezinog prava vlasništva prema članku 1. Protokola br. 1.

Sud primjećuje da je zahtjev podnositeljice zahtjeva za povrat imovine još u tijeku pred upravnim tijelom prvog stupnja i da je podnositeljica zahtjeva propustila pokrenuti

¹ Engl. *administrative proceedings*, vjerojatno se misli na upravni spor, op.prev.

postupak pred Upravnim sudom. Stoga je zahtjev podnositeljice zahtjeva prema članku 1. Protokola br. 1 preuranjen.

Slijedi da ovaj dio zahtjeva treba odbaciti zbog neiscrpljivanja domaćih sredstava na temelju članka 35. stavka 4. Konvencije.

Iz tih razloga Sud jednoglasno

ZAHTJEV PROGLAŠAVA NEDOPUŠTENIM.

Vincent Berger
tajnik

M. Pellonpää
predsjednik